

Oton Župančič:

Kapitan Božo.

Ko sva sedela
s kapitanom Božom
na krovu Quarnera,
ladje, ki jo je pripeljal
za prevrata
po kanalih med otoki
Jugoslaviji v dar —
prihrumeli so v najin razgovor
vinjeni drugi
z budalostmi.

Ko sva sedela zopet samá,
je stisnil ustnice
in spregovoril:
„Vse, kar sva čula,
je suha zemlja,
je prst in blato . . .
Moj rod zre v svet skozi veliko okno . . .
Jaz s svojimi mladimi očmi,
jaz sem preplul vse meridijane
in vem, da je zemeljska krogla kristal . . .“

Potem sva molčala,
in vse konstelacije nebá
bile so verno prerisane v vodi,
in midva sredi njih . . .

